

สสส

ชุด นิทานอาเซียนแสนสนุก
นิทานเพื่อนบ้าน
มาเลเซีย

○ เรื่องของราเกียน ○ ต้นไม้เพชร ○ โกรต่น

เรื่อง : ส. พลายน้อย ภาพ : เกษมสุข ดันติทวีโชค

ชุด นิทานอาเซียนแสนสนุก

นิทานเพื่อนบ้าน มาเลเซีย

เรื่อง : ส. พลายน้อย ภาพ : เกษมสุข ตันติทวีโชค

คำนำ

หนังสือชุด นิทานอาเซียนแสนสนุก นี้ นำเสนอนิทานพื้นบ้านของประเทศในกลุ่มสมาชิกอาเซียน ให้ผู้อ่านได้เห็นจุดร่วมในวัฒนธรรมของแต่ละชาติว่ามีการรับ-ส่งอิทธิพลซึ่งกันและกันอย่างไร ตัวละครส่วนใหญ่เป็นชาวบ้านธรรมดา ลัทธิปา ผีปีศาจ เทวดา ซึ่งสะท้อนความเป็นมนุษย์ ที่มีรัก โลภ โกรธ หลง และชี้ให้เห็นถึงหายนะอันเกิดจากกิเลสทั้งปวง เด็กๆ จะได้รับประโยชน์จากคติธรรมที่สอดแทรกอยู่ในเรื่อง ซึ่งนับเป็นชนบทของการแตงนิทานพื้นบ้านเหล่านี้

หนังสือชุดนี้รวบรวมและเรียบเรียงเนื้อหาจาก

๑. ชุด นิทานในประเทศประชาคมอาเซียน โดย ส. พลายน้อย

๒. ชุด นิทานพื้นบ้านประชาคมอาเซียน เล่ม ๑-๒ โดย โชติ ศรีสุวรรณ

สำนักพิมพ์หวังเป็นอย่างยิ่งว่า หนังสือชุดนี้จะเป็นประโยชน์ในการช่วยส่งเสริมให้เยาวชนไทยได้รับความรู้ควบคู่คุณธรรมและรักการอ่าน เพิ่มคุณค่าในการดำเนินชีวิตต่อไป

สำนักพิมพ์สถาพรบุ๊คส์

สารบัญ

เรื่องของราเกียน หน้า ๓

ต้นไม้เพชร หน้า ๑๒

โกรต่น หน้า ๑๙

เรื่องของ ราเกียน

นานมาแล้ว มีชายหนุ่มคนหนึ่งชื่อ
ราเกียน เขาไปหาตีผึ้งในป่า วันนั้นเขาเดิน
เข้าไปในป่าลึก ได้เห็นรังผึ้งขนาดใหญ่บน
ต้นไม้ และยังมีรังผึ้งอีกหลายรังอยู่บนต้นไม้
เดียวกันนี้ ราเกียนต้องการจะขึ้นต้นไม้ไปตีผึ้ง
แต่เนื่องจากต้นไม้นี้ทั้งสูงและมีขนาดลำต้น
ใหญ่มากจนสองสามคนจับมือกันโอบจึรรอบ
ลำต้น ราเกียนจึงตัดไม้ไผ่เป็นท่อนๆ แล้ว
เลี่ยมปลายไม้ไผ่ด้านหนึ่งให้แหลม จากนั้น
ราเกียนตอกไม้ไผ่เป็นบันไดไต่ขึ้นไปจนถึง
รังผึ้ง ชายหนุ่มมองเห็นรังผึ้งรังหนึ่งที่อยู่บน
ยอดไม้สูงมีสีขาว ซึ่งแปลกกว่ารังผึ้งอื่นๆ

“ไม่เคยเห็นรังผึ้งสีขาวมาก่อนเลย” ราเกียนพึมพำ และคิดว่าเขาคงจะเอารังผึ้ง
สีขาวไปไว้ที่บ้าน

เมื่อคิดดังนี้ ราเกียนจึงปีนขึ้นไปจนถึงรังผึ้งสีขาว แล้วจะเอามีดคมกริบที่เขานำ
ติดตัวขึ้นมาด้วยตัดกิ่งไม้เพื่อเอารังผึ้ง พลันเขาได้ยินเสียงดังมาจากรังผึ้ง

“ถ้าท่านจะเอารังผึ้งให้เบาๆ หน่อย และอย่าตัดกิ่งไม้”

ราเกียนเอามีดใส่ปากแล้วหนีบไว้ที่เอว เขาจึงเอาผึ้งมาทั้งรังแล้วหย่อนลงตะกร้า
เป็นที่น่าประหลาดใจ ที่ตัวผึ้งต่างเกาะอยู่ในรังและไม่มีผึ้งตัวใดบินหนีออกไปจากรัง
เลย...ราเกียนเอารังผึ้งสีขาวที่ใส่อยู่ในตะกร้านั้น มาเก็บไว้ในห้องนอนของเขา

รุ่งเช้า ราเกียนตื่นขึ้นออกไปทำไร่เช่นที่เคยปฏิบัติ เขาทำงานทั้งวัน จะได้หยุดบ้าง
ตอนกินอาหารเที่ยง ราเกียนกลับเข้าหมู่บ้านตอนเย็นด้วยความเหน็ดเหนื่อย เพราะเขา
ต้องทำงานหนักในไร่ตลอดวัน...

เย็นวันนั้นเขารู้สึกประหลาดใจ เมื่อเห็นบ้านช่องของตนสะอาดสะอ้าน มีร่องรอย
ปัดกวาดเช็ดถู น้ำในโอ่งก็เต็มจนล้น พอหันไปมองในครัวก็มีข้าวปลาอาหารวางบนโต๊ะ
เรียบร้อย

“ไครนะ มาหุงข้าวปลาอาหารไว้คอย บ้านนี้ก็มีเราเพียงคนเดียว ใครจะมาทำงาน
บ้านให้เรา แล้วเขาขโมยรังผึ้งสีขาวเราไปหรือเปล่า” ราเกียนเข้าไปในห้องนอน เขาเห็น
รังผึ้งสีขาวอยู่ในตะกร้าตามปกติไม่ได้หายไปไหน จึงกลับออกมาที่โต๊ะอาหารเก่าๆ ที่มี
อยู่ชุดเดียวในบ้าน

“ดีจริง มีคนหุงข้าวทำกับข้าวไว้คอย แม้จะเย็นชืดไปหน่อย คงเตรียมทำแต่ปายๆ”
พูดจบราเกียนก็ตักอาหารกินอย่างเอร็ดอร่อย...